

בתי המשפט

פ 004343/06

בית משפט השלום ראשון לציון

תאריך: 18/01/2009

בפני: כב' השופט אברהם הימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

- נ ג ד -

1. בסט פור יו סחר אלקטרוני בע"מ
2. קוויקנט בע"מ
3. מאיוסט אושיר - מנהל בסט פור יו אושיר

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד קינן

הנאשם 3 וב"כ עו"ד שלומית רובין ישי

פרוטוקול

אלה עיקרי הכרעת הדין כפי שהוקראו בפומבי:

הנאשמים: שתי חברות בע"מ ומנהלן, הואשמו בעבירות לפי חוק הגנת הצרכן. הבסיס העובדתי כפי המופיע בכתב האישום וכפי שלמעשה הוכח לפני במשפט הוא, קניית מוצרים הקשורים למחשבים, דרך אתר אינטרנט של הנאשמת 1, על ידי צרכנים שונים ואי הספקת המוצרים.

העידו לפני שלושה עשר צרכנים שהם חלק ממספר מתלוננים שהתלוננו אצל הרשות נגד הנאשמים. על פי עדויות הצרכנים שהעידו לפני, עולה תמונה ברורה של רכישת מוצרים באמצעות האתר, תשלום עבורם באמצעות כרטיסי אשראי, חיובם בתשלום ואי קבלת המוצרים.

המחלוקת בין הצדדים היא בשאלה עובדתית אחת, למעשה, בשאלה האם הנאשמים החזיקו במלאי סביר, שממנו סופקו המוצרים לכל הצרכנים שרכשו המוצרים דרך האתר. שאלה עובדתית זו מתייחסת לאישום של הטעיית לקוחות כמו גם לחובה על פי החוק להחזיק מלאי.

לאחר ששמעתי הראיות בתיק, אני קובע כעובדה שלוש הנאשמים פעלו כגוף אחד. אמנם מדובר בשלושה גופים משפטיים, לכאורה נפרדים זה מזה, אלא שבפועל שלושת הגופים הללו פעלו בצוותא חדא, כאשר הנאשם- מנהלן של שתי החברות: הנאשמות 1 ו-2, הוא החוליה המקשרת בין השלושה.

בתי המשפט

פ 004343/06

בית משפט השלום ראשון לציון

תאריך: 18/01/2009

בפני: כב' השופט אברהם הימן

1 לאחר שקבעתי עובדה זו, אני קובע כי מתוך הראיות שבאו לפני, במועדים הרלבנטיים לכתב
2 האישום, לא החזיקו הנאשמים מלאי שממנו ניתן היה לספק המוצרים שרכשו הצרכנים. אני קובע
3 כי במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, נקלע הנאשם לקשיים עיסקיים רבים ולמעשה לקריסת
4 המערכת השיווקית שיצר באמצעות שתי הנאשמות. בתקופה זו, לא היה בידי הנאשם כל דרך
5 לספק לצרכנים התמימים שרכשו המוצרים דרך אתר האינטרנט, המוצרים שהזמינו ואשר שלמו
6 עבורם.

7
8 כמו כן, אני קובע שהנאשמים לא החזיקו מלאי משום ששיטת העבודה והשיווק שהיתה נקוטה
9 בידי הנאשמים, אינה שיטה של החזקת מלאי סחורה ממנו סיפק הנאשם לצרכנים השונים,
10 המוצרים שקנו. אלא למעשה, היה הנאשם בקשר עם ספקים שונים, אשר לאחר שהצרכנים הזמינו
11 מוצרים דרך האתר, ושילמו עבורם, הזמין הנאשם מהספקים את הסחורה. למעשה הספקים
12 השונים הם אשר מכרו את הסחורה בכפוף לתשלום עמלה לנאשמים. עובדות אלה לא היו ידועות
13 לצרכנים עת קנו מוצרים דרך האתר.

14
15 יתירה מזו, הצרכנים לא ידעו אודות המערכת השיווקית שהקים הנאשם באמצעות שתי הנאשמות,
16 ובעת שרכשו המוצרים לא ידעו למעשה כי עסקיו של הנאשם קרסו, וכי אין סיכוי שיקבלו המוצרים
17 שרכשו או שיקבלו ההחזר הכספי ששלמו.

18
19 אשר על כן, אני קובע כי הנאשמים עברו העבירות שיוחסו להם בכתב האישום: דהיינו הטעיית
20 הצרכנים שהעסקאות אינן בנות ביצוע, סירוב לבטל עסקה וסירוב למתן החזר כספי לצרכנים
21 שהעידו במשפט זה, בעסקת מכר מרחוק כמשמעותה בחוק הגנת הצרכן ואי החזקת מלאי סביר של
22 טובין בנסיבות מחמירות ביחס למספר רב של צרכנים.

הכרעת דין

23
24
25
26 נגד הנאשמים: שתי חברות בע"מ ומנהלן הוגש כתב אישום המייחס להם ארבע עבירות על חוק הגנת
27 הצרכן: איסור הטעיית צרכן, סירוב לבטל עסקה וסירוב למתן החזר כספי במועד לצרכן בעסקת מכר
28 מרחוק, אי אספקת מסמך מפורט בעסקת מכר מרחוק, אי החזקת מלאי סביר של טובין עד כדי
29 הטעייה.

30
31 מאחרי הוראות חיקוק אלה המיוחסות לנאשמים, מפרט כתב האישום, סיפור המעשה כפי גישת
32 התביעה. לטענת התביעה, השלושה למעשה אחד הם. הנאשם 3 (להלן – "הנאשם") היה מנהל שתי
33 החברות הנאשמות 1 ו- 2. נאשמת 1 עסקה בין היתר בפרסום מוצרי צריכה שונים ומכירתם ברשת

בתי המשפט

פ 004343/06

בית משפט השלום ראשון לציון

תאריך: 18/01/2009

בפני: כב' השופט אברהם הימן

1 האינטרנט, דרך אתר מיוחד שהוקם על ידה לצורך כך. נאשמת 2 הייתה זו אשר מכרה וסיפקה
2 המוצרים אשר נרכשו על ידי הציבור באתר. נאשם 3 היה מנהלן של שתי החברות. למעשה מדובר
3 במערכת אחת, שהוקמה לצורך שיווק מוצרים באמצעות האינטרנט. העסקאות השונות באינטרנט
4 בוצעו בדרך של "מכר מרחוק" כפי המשמעות הקבועה בחוק הגנת הצרכן.

5
6 על פי הנטען בכתב האישום, במהלך השנים 2005 ו-2006 פרסמה הנאשמת 1 באתר שבאינטרנט,
7 הצעות מכירה של מוצרים וציוד למחשבים. צרכנים רכשו המוצרים באמצעות האתר, ולאחר שעשו
8 כן, לא סיפקו הנאשמים המוצרים כמובטח, אף על פי שהצרכנים שלמו תמורת המוצרים באופן
9 שכרטיסי האשראי שלהם חויבו. למותר לציין שתנאי בלתי נפרד ומחייב לשם קיום העסקאות, על פי
10 כתב האישום, הוא חיוב כרטיס האשראי של הצרכנים.

11
12 נטען כי למרות פניות רבות של הצרכנים לא סיפקו הנאשמים כפי התחייבויותיהם המוצרים שנרכשו
13 ע"י הצרכנים. בכתב האישום נטען, בין היתר, כי הנאשמים לא החזיקו מלאי סביר של מוצרי מכירה
14 לקונים פוטנציאליים. כמו כן, נטען כי צרכנים שונים, אשר ביטלו רכישותיהם, לא קיבלו כספם או
15 שקיבלוהו זמן רב לאחר המועד הקבוע בחוק.

16
17 לכתב האישום צורף נספח ובו פירוט של 27 צרכנים אשר התלוננו כי רכשו מוצרים באתר נאשמת 1 -
18 לא קיבלו המוצר תמורתו שלמו, וכספם לא הוחזר.

19
20 הנאשמים באמצעות נאשם 3 כפרו בעובדות כתב האישום לפיכך נשמעו ראיות במשפט.

21
22 לאחר ששמעתי העדים במשפט: עדי ההגנה - הנאשם ומי שהיה עובד אצל נאשמת 2 - חגי אשר, ועדי
23 התביעה - שלושה עשר צרכנים אשר העידו באופן ברור ביותר אודות העסקאות שביצעו באמצעות
24 אתר האינטרנט של נאשמת 1, ולפי שלמעשה הנאשמים לא כפרו בעיקר העובדות, דהיינו, בעדויות כל
25 עדי התביעה - הצרכנים, הריני קובע כבסיס להכרעת דין זו, כי למעשה העובדות שבכתב האישום
26 הוכחו.

27
28 במועדים שונים בין החודשים אוקטובר 2005 עד מרץ 2006 קנו צרכנים שונים באמצעות אתר
29 האינטרנט של נאשמת 1 (אשר כינויה באתר הוא "best 4 u") מוצרים שונים וציוד הקשורים
30 למחשבים. כל העדים שהופיעו העידו כי רכשו המוצרים באמצעות חיוב כרטיס האשראי שלהם,
31 עסקאות המוגדרות בחוק "מכר מרחוק". העדים העידו כי הנאשמים, הפרו התחייבותם לספק
32 המוצרים, ולאחר ביטול העסקאות לא החזירו להם כספם. אמנם, על פי המסמכים שהוצגו לפני,
33 קיימת לכאורה חלוקת תפקידים בין נאשמת 1 לנאשמת 2. לכאורה נאשמת 1 מנהלת האתר

בתי המשפט

פ 004343/06

בית משפט השלום ראשון לציון

תאריך: 18/01/2009

בפני: כב' השופט אברהם הימן

1 והמכירות בלבד ואילו נאשמת 2 היא ספקית הסחורה. אלא שלמעשה ובפועל מדובר במערכת אחת
2 שהקים וניהל נאשם 3. ההפרדה בין הנאשמות היא אמנם הפרדה משפטית מבחינת גופים משפטיים
3 נפרדים, אלא שכפי שהוכח לפני, מעבר לכל ספק, מדובר במערכת אחת.

4

5 למען הסר ספק, ראוי לציין, כי הנאשם בעדותו מספר כי בתחילה הייתה נאשמת 2 אשר מכרה
6 מוצרים באמצעות אתרים שונים באינטרנט. לאחר שהנאשם ראה: "שתחום האינטרנט מעניין אותנו
7 הקמנו את חברת בסט פור יו ביחד עם שותף נוסף." (עמ' 40 לפר' שורה 28 ואילך). משמע, לפי עדות
8 הנאשם עצמו, מדובר למעשה במערכת אחת שהוקמה לצורך שיווקי, וראוי לציין כי לפי אמרת
9 הנאשם בחקירתו, נאשמת 1 היא "חברה בת" של נאשמת 2. תפקידה של נאשמת 1 היה לנהל
10 הרכישות, דהיינו, להוות חוליה מקשרת בין צרכנים לבין מוצרים שבחרו מתוך מבחר שהוצג להם
11 באתר. ואילו נאשמת 2 הוצגה כספקית של המוצרים אותם רכשו הצרכנים באמצעות האתר. כאשר
12 מעל כל אלה, אשר מהווה חוליה מקשרת היוצרת מערכת אחת, מצוי הנאשם, מנהלן של שתי
13 החברות.

14

15 למעשה כל עובדות כתב האישום הוכחו. בשלב מסוים, כפי המתואר בכתב האישום, לא סיפקו
16 הנאשמים על פי המערכת המפורטת לעיל, המוצרים שהזמינו הצרכנים. לא זו בלבד, אלא שלאחר
17 שהעדים אשר העידו לפני, בטלו העסקאות, לא הוחזר להם כספם.

18

19 בסיכומי המשפט כמו גם במשפט עצמו הודו הנאשמים, באמצעות הנאשם, כי לא סיפקו המוצרים
20 ולמעשה הודו בביצוע העבירות שבהוראת החיקוק השנייה. התובעת אישרה בסיכומיה כי הוראת
21 החיקוק השלישית, לפיה לא סופק מסמך מפורט בעסקת מכר מרחוק נבלעת למעשה בעבירה של
22 איסור הטעיית צרכן שבהוראת החיקוק הראשונה.

23

24 עיקר המחלוקת בין הצדדים היא למעשה באשר לאיסור הטעיית הצרכנים בכך שהנאשמים מכרו
25 מוצרים שונים בעת שלא היה בידם לספקם, לפי שלא היה ברשותם מלאי של סחורה. משום כך,
26 השאלה היא האם הנאשמת 1 כחוליה במערכת המשולשת של שלושת הנאשמים, הציעה סחורה
27 למכירה בידיעה שאין אפשרות לספק ולמעשה השלושה הטעו את ציבור הצרכנים?

28

29 ואני קובע כי בלז משפט זה עומדת למעשה שאלת קיומו של מלאי שניתן היה לספק לכל אשר קנה
30 סחורה. לאחר ששמעתי הראיות אני קובע כי הוכח מעבר לספק סביר שבעת שצרכנים שונים רכשו
31 מוצרים באמצעות אתרה של נאשמת 1 כפי שהציעה אותם למכירה באמצעות מנהלה, ידעו
32 הנאשמים, על פי החוליה המקשרת ביניהם – הנאשם – מנהלן של שתי החברות - כי אין בנמצא מלאי
33 לספק רכישות הצרכנים השונים.

34

בתי המשפט

פ 004343/06

בית משפט השלום ראשון לציון

תאריך: 18/01/2009

בפני: כב' השופט אברהם הימן

1 טענתו העיקרית של הנאשם היא שהחזיק מלאי ראוי ומתאים לדרישות השיווק, אלא שבמועדים
2 הרלבנטיים לכתב האישום נעדר מהעבודה משום "התדיינות בבית משפט בתקופה זו מונה לי כונס
3 נכסים על הבית שלי הייתי מגיע לעבודה בממוצע אחת לחודש. בתקופה הזו העבודה התנהלה על
4 ידי שכירים בלבד ואף אם עבר חומר אלי לא הגעתי לטפל בו כי לא הייתי בעבודה." (עמ' 42 שורה 25
5 ואילך).

6
7 הנאשם מטיל האשמה לכל הנטען כלפיו על "חברות האשראי". לטענתו החליטו חברות האשראי כי
8 העסקים עמו אינם בטוחים לפיכך לא זיכו אותו - ומן הסתם גם את החברות אותן ניהל - בסכומי
9 הכסף שחויבו הלקוחות - הצרכנים, בגין רכישותיהם. משום כך לא מצא לספק סחורה שהתמורה
10 עבורה לא שולמה על ידי חברות האשראי. (ראו עדותו בעמ' 43 שורה 6 ואילך). לטענתו ההסתבכות
11 החלה ממרץ 2006 לאחר שהופיע פרסום מהמועצה לצרכנות כי "שישה לקוחות לא קיבלו את המוצר
12 שרכשו באתר בסט פור יו כך נדמה לי" (עמ' 43 שורה 3 ואילך).

13
14 אלא שאין בטענה זו ממש. על פי עדויות שלושה עשר הצרכנים שהעידו בבית המשפט, הרכישות דרך
15 האתר נעשו קודם למרץ 2006, מדובר ברכישות שהחלו כמחצית השנה קודם לכן.

16
17 אלא שבגרסת הנאשם קיימת טעות אינהרנטית. אין נפקא מינה אם חברות האשראי לא זיכו
18 חשבונות הנאשמים. חובת הנאשמים היא לספק הסחורה. וככל שיש בידי הנאשמים ובין היתר
19 נאשמת 2, מלאי סביר כפי טענת הנאשם, ממילא יכול היה לעמוד בדרישות הצרכנים ולספק הסחורה.
20 העובדה שבינו לבין חברות האשראי מחלוקת אינה כלל רלבנטית. החוק בא להגן על הצרכן באופן
21 שמחייב את העוסק להחזיק מלאי סביר. תכלית החיוב שבחוק היא על מנת למנוע טענת העוסק כי
22 משום בעיות חיצוניות שאינן קשורות להתקשרות שבינו לבין הצרכן, אין ביכולתו לספק הסחורה.

23
24 אלא שאין מדובר במחדל או בכשל גרידא בהספקת הסחורה. העובדה העולה מתוך עדויות הצרכנים
25 היא אחת פשוטה - הסחורה לא סופקה, למרות פניות רבות חוזרות ונשנות אל הנאשמות 1 ו-2. רוצה
26 לומר, שכל העדים העידו אודות התחמקותם של הנאשמים לעמוד בהתחייבויותיהם כלפי הצרכנים
27 ולספק המוצרים שהוזמנו על ידם או לזכותם. לא זו בלבד אלא שהיו עדים - צרכנים - שהעידו אודות
28 אי קבלת מענה כלשהו והתעלמות מוחלטת לפניותיהם. המסקנה הברורה העולה מתוך עדויות
29 הצרכנים היא אחת - לנאשמים לא היה מלאי כדרישת החוק, ממנו יכולים היו לספק הסחורה לכל
30 הצרכנים ששלמו עבור המוצרים.

31
32 מעבר לכך, מתוך עדויות הנאשם במשטרה ובבית המשפט עולה כי שיטת העבודה הייתה הזמנת מלאי
33 מספקים שונים, בעקבות הזמנות הצרכנים, וללא קיומו של מלאי ממנו סופקו המוצרים עבור
34 הצרכנים על פי הזמנותיהם. שיטה זו אינה עולה בקנה אחד עם תכלית החוק כפי שיפורט להלן.

בתי המשפט

פ 004343/06

בית משפט השלום ראשון לציון

תאריך: 18/01/2009

בפני: כב' השופט אברהם הימן

1

2

סעיף 2 (א) לחוק הגנת הצרכן קובע כדלקמן:

3

4 **"לא יעשה עוסק דבר – במעשה או במחדל, בכתב או בעל פה או בכל דרך אחרת לרבות לאחר**

5 **מועד ההתקשרות בעסקה – העלול להטעות צרכן בכל עניין מהותי בעסקה (להלן – הטעיה);**

6

בלי לגרוע מכלליות האמור יראו עניינים אלה כמהותיים בעסקה:

7

....

8

(18) כמות הטובין שבמלאי מסוג נושא העסקה"

9

10 תכלית החוק כפי שעולה מסעיף זה היא פשוטה. סוחר ("עוסק" בלשון החוק) המציע שירותיו או

11 סחורתו לכל דורש, חייב להחזיק מלאי מהסחורה המוצעת. כמובן, שאם מדובר בעוסק שאין עיסוקו

12 במכירת מוצרים, אלא בתיווך בלבד, חובה עליו לציין זאת.

13

14 כפי שעלה מתוך העובדות שלפני, הנאשמים המשיכו למכור מוצרים דרך האתר, כאשר ברור היה שלא

15 יעלה בידם לספק הסחורה, אף על פי שלא היה ברשותם המלאי מתאים. אני קובע ממצא זה על בסיס

16 העדויות שלפני, ובעיקר ככל שאני בוחן ושוקל עדותו של הנאשם בבית המשפט אל מול וביחד עם

17 הודעותיו בחקירתו.

18

19 כאמור לעיל, אני קובע כי הנאשם הוא החוליה המקשרת בין הנאשמות 1 ו-2 - שני גופים משפטיים,

20 שלמעשה יזם וניהל לצורך הפעלת מערכת שיווקית שייצר. מבחינה זו ברור הוא שהשלושה: שתי

21 החברות שהקים והנאשם הם אחד. הנאשם טוען כי נאשמת 2 היא הספקית וכי לה היה מלאי מספיק.

22 יחד עם זאת, ואף בנשימה אחת מועד הנאשם, ושוכח גרסה זו.

23

24 כך למשל אומר הנאשם בתשובה לשאלה: **"אני אכן אחראי לבסט פור יו. בתקופות שנעדרתי לא**

25 **הצריך מישהו אחראי מכיוון שצורת העבודה הינה קבלת הזמנה מלקוח, ברור בעיות מול ספקים**

26 **והעברת הזמנות לספקים בפקס כאשר אין להם אינטרנט. בתקופה הנ"ל כל הבעיות הופנו ישירות**

27 **לספקים ע"י שירות הלקוחות של בסט פור יו בכך חסכנו את הצור בניהול צמוד." (עמ' 48 שורה 29**

28 **לפר'). משמע, הנאשם "שכח" שהספק היחיד בכל הקונסטרוקציה שהקים היא נאשמת 2, לפי שכאן**

29 **מספר לנו אודות "ספקים" שהיו אמורים לספק את הסחורה לאלה שקנו דרך אתר הנאשמת 1.**

30 **הנאשם פנה לספקים כאמור מסיבה ברורה אחת שלנאשמת 2 לא היה כלל מלאי והזמנות של צרכנים**

31 **מגיעות כדרך השיטה מספקים שונים ולא ממלאי שקיים אצל נאשמת 2.**

32

בתי המשפט

פ 004343/06

בית משפט השלום ראשון לציון

תאריך: 18/01/2009

בפני: כב' השופט אברהם הימן

1 כאן המקום להדגיש כי על פי עדות הנאשם עצמו, משום הבעיות שהיו לו נאלץ להעדר ולחדול מניהול
2 החברות. וכך העיד: "במהלך יוני 2005 התחילה ההתדיינות בבית המשפט בנושאים שבגללם לא
3 הייתי בנמצא, ובסוף פברואר 2006 קבע בית המשפט שלא ימונה כונס נכסים ואז חזרתי לעבודה
4 כמעט מלאה." (עמ' 49 שורה 4 ואילך). על פי עדותו, היה הנאשם שקוע בחובות כספיים, הוא הוכרז
5 כחייב מוגבל באמצעים זמן מה לפני 2006, משום שנאסר עליו להקים חברה עשה זאת באמצעות
6 אשתו, שהיא יועצת מס ועובדת במשרד עם הוריה במשרה מלאה, ומשום כך, למעשה לא הייתה לה
7 נגיעה לחברות שהקים הנאשם כדי להפעיל מערכת מכירת מוצרים באמצעות האינטרנט.

8

9 למעשה, מעדותו של הנאשם עולה, כי משום בעיותיו המשפטיות הרבות שנבעו מהסתבכויות עסקיות,
10 עקף האיסור שהיה לו להקים חברה, ועשה זאת באמצעות אשתו. ועוד עולה מעדותו של הנאשם, כי
11 במועדים הרלבנטיים לכתב אישום זה, לא היה למעשה מי שינהל את שתי החברות: הנאשמות 1 ו-2.
12 הנאשם נעדר מעבודתו משום בעיותיו הרבות בבתי המשפט, אשתו שכביכול הייתה בעלת המניות
13 בחברות, לא עבדה כלל בחברות ולא ניהלה אותן, ובו בעת צרכנים תמימים שאינם יודעים על עובדות
14 אלה, ממשיכים לקנות מוצרים, שלא יקבלום, כפי עדויותיהם לפני. (מסקנות אלה עולות באופן ברור
15 מתוך עדותו של הנאשם בעמ' 49 משורה 3 עד עמ' 50 שורה 15 לפרי').

16

17 יתירה מזו, כפי העולה מתוך עדותו של הנאשם אל מול עדויות הצרכנים, הרי שלמעשה במועדים
18 הרלבנטיים לרכישות שנעשו על ידי הצרכנים, קרסה המערכת השיווקית שהקים הנאשם. בתמונת
19 מצב זו, של קריסת המערכת, חובה הייתה על הנאשם להפסיק לאלתר פעילות האתר. המצב שבו
20 העסק המורכב של הנאשם קרס, ומבחינה זו, ברור היה כי מי אשר ירכוש מוצרים דרך האתר, לא
21 יזכה לקבלם, הוא מצב בלתי נסבל שהנאשם לא עשה דבר להפסיקו.

22

23 ועוד לעניין אי קיומו של מלאי. ראוי לעיין באמרת הנאשם בת/44 עת נחקר במשטרה:

24

25 "ת. כל ספק גובה את הכסף עבור המוצרים שהוא מוכר אנחנו מנהלים בסוף כל חודש עמלת מכירה
26 מהספקים וסכום קבוע עבור פרסום באתר.

27

ש. מי אחראי על אתה האינטרנט בסט פור יו? על הפרסום והגבייה?

28

29 אנחנו מחתימים כל ספק וספק על כך שהוא אחראי על המוצרים שהוא מפרסם ומבקש למכור ועל
30 אספקתם במועד. והספקים גובים.

31

ש. האם יש לך הסכם כנ"ל עם חב' קוויקנט?

32

ת. כן

33

ש. האם אתה יכול למסור לנו אותו?

34

ת. כן. אשלח לכם בתחילת שבוע הבא בפקס". (ת/44 עמ' 2 שורות 29-38).

בתי המשפט

פ 004343/06

בית משפט השלום ראשון לציון

תאריך: 18/01/2009

בפני: כב' השופט אברהם הימן

1 מדברים אלה עולה כי נאשמת 2 אינה הספק או מכל מקום לא הייתה הספק היחיד, שהרי מדבר
2 הנאשם על "ספקים" אשר על פי ההזמנות היה עליהם לספק את הסחורה שהוזמנה על ידי הצרכנים
3 באמצעות האינטרנט. הנאשם מנסה לגולל האחריות על אותם ספקים שהתחייבו כלפיו לספק
4 הסחורה. אלא שהנאשם שכח גם כאן כי האחריות לספק הסחורה היא עליו באמצעות שתי החברות
5 שהקים, ועליו החובה כמנהל החברות הללו, לקיומו של מלאי. ברור הוא שמאמרה זו עולה כי הנאשם
6 לא פעל כפי חובתו להימצאות המלאי.

7
8 אלא שבכך לא הכול בהמשך הדברים אומר הנאשם:

9
10 "ש. מדוע, באם אתה בעל חב' קוויקנט לא סיפקתם במועד את המוצרים שהתפרסמו באתר
11 האינטרנט בסט פור יו?
12 ת. עברנו מקום מר"ג לראשון לציון עם בסט פור יו. ב 15.11.05 היינו אמורים לפתוח אולם תצוגה
13 משותף ל 2 החברות ביחד עם ספקים נוספים. עקב ההיערכות במקום נוצר חור בקבלת סחורה
14 מחו"ל ואספקת המוצרים. לאחר כחודש קיבלו כל הלקוחות שהיו מעוניינים לקבל את המוצר
15 שרכשו קיבלו אותו." (ת/44 עמ' 3 שורות 6-12).

16
17 ראוי לציין כי גם בהודעתו - ת/43 - חוזר הנאשם ומסביר שיטת העבודה על פי המערכת השיווקית
18 שהקים. שואל החוקר את הנאשם: "על איזה בסיס אתם משווקים את תוצרתכם באתר?"
19 והתשובה: "ספקים משלמים לנו בין \$500 ל-\$3,000 פרסום חודשי באתר, יש ספקים שעובדים
20 איתנו על אחוזים כמו 10% למשל חשבונות ללקוחות מגיעים מספקים הכספים שנגבים הם על ידי
21 הספק וכרטיס האשראי מחויב על ידי הספק יש לנו שרות לקוחות שמטפלים בקונים מול
22 הספקים".

23
24 ואם לא די בכך, ראוי לעיין ולבחון דבריו של הנאשם, בעדותו בבית המשפט, בתשובה לשאלה מתי
25 החברות עברו כתובת. תשובת הנאשם הייתה: "בסוף 2005 תחילת 2006 הועברו המשרדים
26 לראשל"צ ותוך מעבר זה נלקח שטח גדול לצורך הקמת מרכז תצוגה והושקעו כספים רבים בכדי
27 להוריד את חווית הקניה באינטרנט לחנות שלקוח יוכל להגיע ולקנות את המוצר. אך בשל
28 הפרסומים וחסימת החברות בחברות האשראי לא המשכנו בפעילות זו וכפי שראו נציגי משרד
29 תמ"ת אולם התצוגה שימש כמשרד והיו בו מוצרים בודדים ספקים כבר הספיקו להביא אליו."

30
31
32
33

בתי המשפט

פ 004343/06

בית משפט השלום ראשון לציון

תאריך: 18/01/2009

בפני: כב' השופט אברהם הימן

1
 2 מתוך הסבריו אלה של הנאשם עולה ונגלית לנו למעשה השיטה לפיה פעל הנאשם באמצעות שתי
 3 החברות שניהל. הנאשם לא החזיק מלאי זמין. אלא לאחר שצרכנים רכשו מוצרים באמצעות האתר,
 4 הזמין הנאשם המוצרים מהספקים השונים ושיווק המוצרים לצרכנים. ברור שהנאשם לא החזיק
 5 מעולם מלאי שממנו סיפק לצרכנים. למעשה שיטת עבודה זו, דומה יותר לעבודתו של מתווך אשר
 6 אינו מחזיק במלאי אלא מקשר בין קונה לבין ספק, וגובה עמלה בעבור הקישור בין השניים.
 7
 8 אשר על כן, מתוך כל האמור לעיל, עולה כי הנאשמים לא החזיקו מלאי כפי שחייבים היו לעשות,
 9 ומשום כך, הוכח מעבר לספק סביר כי הטעו הצרכנים אשר רכשו מוצרים באמצעות האתר של
 10 נאשמת 1, לפי שהסתירו מהם עובדה חשובה ומהותית, שלמעשה השיווק אינו על פי מלאי קיים אלא
 11 באמצעות שיטה שהיא למעשה תיווך בין הצרכן לבין הספק.
 12
 13 בקביעתי זו, לא התעלמתי מעדותו של עד ההגנה, חגי אשר, שעבד אצל נאשמת 2 - חברת קוויקנט. עד
 14 זה עבד מספר ימים מועט בשבוע, ולמעשה אין בעדותו כדי לקעקע העדויות שבאו לפני, לפיהן צרכנים
 15 רבים, הזמינו מוצרים בתקופה הרלבנטית ולא קיבלום. כל שיכול היה להעיד בעניין זה היה בגדר
 16 השערה או תחושה. ממילא לא יכול היה עד זה למסור פרטים אודות שיטת העבודה, דהיינו, מכירה
 17 ללא מלאי למעשה. ככל שאין העד בגדר מנהל בחברה אשר מכיר שיטת השיווק שהקים הנאשם, הרי
 18 אין בעדותו כדי לשנות במשהו, באשר לשיטה שקבעתי לפיה לא היה לנאשמים מלאי ממנו סיפקו
 19 ההזמנות לפי רכישות הצרכנים השונים שהעידו לפני.
 20
 21 מעבר לכך, אני קובע כי על פי עדויות העדים - הצרכנים אשר רכשו מוצרים ולא קבלום כמו גם לא
 22 זוכו לאחר שחויבו, ולאחר שהודיעו על ביטול העסקה, עברו הנאשמים העבירות המיוחסות להם,
 23 דהיינו הטעיית הצרכנים שהעידו לפני, בכך שלא גילו למעשה כי העסקאות אינן בנות ביצוע, לפי מצב
 24 עסקי הנאשמים, בעת הרלבנטית, בנסיבות שהעיד עליהן הנאשם, הסתבכויותיו הכספיות
 25 והמשפטיות של הנאשם, היעדרותו מניהול החברות שהקים ומפיקוח וביצוע העבודה מול הצרכנים,
 26 עבר העבירה של הטעיית הצרכנים בנסיבות מחמירות.
 27
 28 כמו כן, מנסיבות המקרה ולמעשה מהודיית הנאשם, עברו הנאשמים העבירות של סירוב לבטל עסקה
 29 וסירוב למתן החזר כספי לצרכנים שהעידו במשפט זה, בעסקת מכר מרחוק כמשמעותה בחוק הגנת
 30 הצרכן.

ניתנה היום כ"ב בטבת, תשס"ט (18 בינואר 2009) במעמד הצדדים.

31

הימן אברהם, שופט

בתי המשפט

פ 004343/06

בית משפט השלום ראשון לציון

תאריך: 18/01/2009

בפני: כב' השופט אברהם הימן

1
2
3
4
5

ב"כ הצדדים:

מבקשים לדחות את הטיעונים לעונש לישיבה אחרת.

החלטה

נדחה ליום 18/2/2009 שעה 13:30 לטיעונים לעונש.

הנאשם הוזהר בדבר חובת התייצבותו לדיון.

ניתנה היום כ"ב בטבת, תשס"ט (18 בינואר 2009) במעמד הצדדים

6
7
8

הימן אברהם, שופט